

A Fazekas Mihály Gimnázium szalagtűző ünnepélye

Minden végzős diák életében egyszer eljön a pillanat, mikor ott áll iskolájának szalagavató ünnepélyén és izgatottan várja, hogy feltűzzék neki a középiskolai tanulmányai végét jelképező szalagot. 2014-ben a Fazekas Mihály Gimnázium 13. E osztályos tanulójaként én is átélhettem ezt, 2014. október 11-én.

A Hódos Imre Sport-és Rendezvénycsarnok hátsó bejárata előtt többedmagammal álltam izgatottan, és vártam, hogy bemehessünk az öltözőkbe. Mikor kinyitották az ajtót, egyszerre zúdultunk be, siettünk, hogy a fotózás előtt még mindenki elvégezhesse az utolsó simításokat öltözékén.

Elkészültek a csoportképek, majd felsorakoztunk a csarnokban a megadott helyünkön. Nehéz leírni, hogy pontosan mi is jár ilyenkor az ember fejében. Akarva, akaratlanul is végigpörgeti magában annak a négy, öt, hat évnek az eseményeit, amit ebben a kivételes gimnáziumban tölthetett el. Persze biztos vagyok benne, hogy nemcsak ilyen emelkedett gondolatok jutottak eszünkbe, hanem volt olyan, aki azon gondolkodott, hogy miként fogja kibírni a két órát magas sarkú cipőben állva, vagy miért kell begombolni a zakókat, amikor úgymint olyan meleg van. Azonban, amint felhangzottak a fanfárok, minderről megfeledkeztünk, és elindultunk büszkén, kétezer ember tekintetétől kísérelve. Elénekeltek a himnuszt, igazgató úr köszöntő beszédet mondott, majd elkezdődött a szalagtűzés ceremóniája. Talán az osztályfőnökök is elérékenyültek, mikor feltűzték nekik a szalagot.

A fotós határozott utasításokat adott, hogy merre kell nézni, amikor az osztályfőnök feltűzi a szalagunkat. Szépen kell mosolyogni, bele kell nézni a kamerába, hogy jó kép készüljön rólunk. Ez egyszerűnek tűnt, de mikor valóban ott álltunk, akkor minden bonyolulttá vált. Hiszen annyi minden sűrűsödött bele egy pillanatba, az osztályfőnök tekintetébe, a kék cérnával kihímzett sárga szalagba, hogy koncentrálni szinte lehetetlen volt. Mától ország-világ megtudja, hogy iskolám végzős diákja vagyok.

A tűzés után következett a tánc, amire olyan sokat készültünk. Volt, aki már nagyban elkezdett ünnepelni, valaki pedig aggódott, hogy elrontja-e a lépést vagy nem. Sokan koncentráltak, megpróbálták visszaemlékezni, hogy vajon merre is kell fordulni egy-egy váltásnál. Többen pedig egyszerűen nem gondoltak semmire, nézték a többi osztály produkcióját annak tudatában, hogy néhány perc múlva már a mi fellépésünk következik.

Az ünnepegyik legcsodálatosabb pillanata, mikor már az egész osztály a „küzdőtéren” állt táncruhában, és meghallotta a jól ismert zenét. Láttuk a rengeteg embert, tudtuk, hogy a mi családtagjaink is ott ülnek és izgatottan figyelnek minket. Elindult a zene, és valahogy minden lépés egy pillanat alatt újra visszajött. Táncoltunk, úgy, mint ahogy a próbák alatt egyszer sem. Beleadtunk mindent, mert tudtuk, hogy ezért a néhány percért dolgoztunk annyit. A taps, a füttyentések mind egyetlen hangorkánná olvadtak össze, és mi ott álltunk lihegve – izzadtan a táncról –, de a szánk fülig ért. Abban a pillanatban mindenki büszkén gondolt osztályára, osztálytársaira, és tényleg egy csapatot alkotva éltük meg a sikert.

Minden középiskolás diák át fogja élni egyszer ezt, kívánom, hogy mindenki hasonlóan érezzen, mint az osztályom és én. Ugyanis számunkra ez életre szóló élmény volt, amit évek múltán is boldogan, büszkén, talán könnyes szemmel fogunk mesélni.

Kovács Ákos 13.E osztály